

Ali Standish

Ethan, cel care am fost

Traducere din engleză de
Iuliana Dumitru

CORINT BOOKS

Prolog

LA FEREAȘTRA LUI KACEY e lumina stinsă de cincizeci și nouă de zile.

E întuneric de atâta vreme, încât altcineva ar putea cu ușurință să și uite că ea a locuit acolo. Sau chiar că a existat vreodată.

Eu nu am uitat.

În seara asta, ca în fiecare seară, aștept să adoarmă toată lumea. Apoi cobor tiptil, pun jacheta pe mine și mă furișez afară. Mă urc pe mașina mamei și stau acolo, cu privirea fixă.

M-am uitat atâtea nopți la fereaștra lui Kacey, încât nici nu mai văd cele patru bucăți negre de geam, ținute laolaltă de scheletul ramei.

Tot ce văd e o gaură întunecată unde altădată era lumină.

Dar în seara asta, când să ies pe terasă, observ că ceva e diferit.

În seara asta e o mașină în fața curții lui Kacey.

La fereastra ei e întuneric de cincizeci și nouă de zile.

Dar acum se zărește o lumină, și o licărire galbenă răzbate în noapte.

Inspir atât de rapid, încât simt cum aerul înghețat îmi arde gâtul.

Îl țin acolo.

Nici nu apuc să gândesc, că picioarele îmi plonjează pe asfalt și iată-mă trecând strada în fugă, până în curtea familiei Reid. Cu degetele goale, fără mănuși, băjbâi pe jos după o piatră potrivit de mare. Mă plasez sub fereastra lui Kacey și azvârl piatra, lovind geamul în partea din stânga sus.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic.

Apoi o umbră se reflectă pe perete și la fereastră apare cineva.

Simt cum numele lui Kacey dă să se ridice din locul în care îl păstrez, în adâncul pieptului meu.

Mă uit însă mai bine la silueta din fereastră și numele ei mi se poticnește în gât.

Chipul acela crispat și părul ciufulit îi aparțin doamnei Reid, mama lui Kacey.

Mă ascund la umbra gardului viu de lângă treptele de la intrare, sperând că n-a apucat să mă zărească. Stau așa ghemuit, cu fața străpunsă de crengi, până când sunt sigur că nu se mai uită înapoi.

Privirea mi se îndreaptă scânteietoare către treptele de la intrare, unde o foaie albă și rigidă de hârtie stă sprijinită de zid.

Nu stau mult pe gânduri și înhaț scrisoarea.

Apoi o iau la fugă până în fața casei mele și mă trântesc pe scările verandei. Mă uit la obiectul din mâna mea.

Nu e o scrisoare. E o factură.

Arunc o privire la adresa expeditorului. Știu ce înseamnă fiecare cuvânt, dar par să n-aibă niciun sens.

Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare.

Sunt un prost, prost, prost. Să arunc cu pietricele în geamul ei, ca și cum m-aș aștepta ca ea să fie acolo! Dar sigur că nu e.

Știu unde e acum.

Încă încerc să-mi recapăt suflul după goana din curtea familiei Reid. Deodată însă mă cuprinde dorința de a o lua la fugă până când sunt sigur că n-o să mai văd vreodată în fața ochilor locul ăsta sau fereastra aia. Ca și cum aș înota atât de departe în larg, încât aș ști că n-o să mai am energie să mă întorc la mal.

De îndată ce picioarele încep să mi se miște, pare că nu le mai pot opri.

Trebuie să ajung la Kacey.

Ce știi despre mine

1. Mă numesc Ethan Truitt.
2. Am doisprezece ani și patru luni.
3. Sunt în mașină de cincisprezece ore, patru minute și treizeci și două de secunde.
4. De-aia probabil mi-a și amortit fesa stângă.
5. Fratele meu mai mare, Roddie, care sforăie lângă mine, mă urăște.
6. Uneori mă urăsc și eu. Pentru că știu că sunt responsabil pentru tot ce s-a întâmplat la Boston.
7. De aceea vechiul Ethan, cel care am fost, nu mai există.

Palm Knot

INDICATORUL DE LA INTRAREA ÎN ORAȘ spune că Palm Knot, Georgia, este „Bijuteria Ascunsă a Sudului“. Mama zice că *era cândva* „Bijuteria Ascunsă a Sudului“, înainte ca vântul și briza oceanului să șteargă vopseaua de pe „u“.

Când mă gândesc la bijuterii (nu prea des), îmi imaginez niște obiecte strălucitoare, ascuțite, licioase. Dar, mergând cu mașina prin Palm Knot, tot ce văd în jur e cam pleoștit, ofilit și tern. Mai degrabă ca o piatră pe care apa oceanului a spălat-o și a tocit-o ani de zile.

Cum o luăm pe Main Street, simt că îmi amorțește fundul din nou.

În ultimele câteva ore am stat sprijinit de ușa mașinii, încercând să păstrez o distanță cât mai mare cu puțință față de Roddie.

Dar acum mă mișc și genunchii noștri se ating din greșeală.

Horcăiala respirației lui încetează brusc, își deschide ochii fulgerător și își smucește piciorul de lângă al meu, ca și cum s-ar teme să nu port vreo boală contagioasă.

Se uită la mine cu dezgust. Nu zice nimic, dar pot să-i citesc vorbele din privirea tăioasă. *Ai grijă, dubiousule!*

Eu nu am nicio tresărire. Sunt deja obișnuit. Roddie n-a mai vorbit cu mine din ziua în care am încercat să fug de-acasă. Pentru a treia oară.

În prima noapte, când am găsit factura care-i căzuse probabil doamnei Reid în drum spre casă, am ajuns abia până la South Station, unde m-a oprit un polițist. Se pare că e suspect ca un băiat de doisprezece ani să se învârtă de unul singur, la miezul nopții, printr-o stație de autobuz.

A doua oară însă când am fugit, am fost mai inteligent. Am verificat dinainte orarul autobuzelor, am ajuns în stație pe la amiază și m-am așezat în spatele unei femei de vârstă mijlocie care ar fi putut fi luată drept mama mea. Și a mers.

De data aia aproape am ajuns la Kacey.

Aproape.

De aceea știam că trebuie să mai încerc o dată. Am așteptat momentul norocos, cu prima ocazie când Mama și Tata urmau să mă lase acasă doar cu Roddie. Și atunci am fugit din nou.

Am ajuns abia la jumătatea străzii, când cineva m-a apucat zdravăn de umăr, am alunecat pe spate și am căzut pe trotuar.

Roddie avea dreptate să-mi zică tot ceea ce mi-a zis atunci. Știu asta acum.

Dar nu trebuie să i-o spun și lui.

— Băieți, sunteți treji? ne întreabă Mama de pe scaunul din față.

Roddie mormăie și-și trage pe ochi șapca inscripționată cu Boston College.

— E totul bine, Ethan?

Mama a început să-mi rostească numele așa cum și-a strâns în cutii grămezile instabile cu cele mai bune porțelanuri, acasă la Boston. Cu grijă, adică. Încet. Ca și cum i-ar fi teamă să nu spargă ceva fragil și prețios.

Dau din cap că da.

— Aproape am ajuns acasă, zice.

Roddie se uită pe geam chiorâș.

— Locul ăsta nu e acasă. E o cocină.

Cumva are dreptate. Verandele caselor atârnă ca niște hamace gigantice. Copacii cresc strâmbi, ca niște gheare, din solul nisipos. Drumurile înguste sunt denivelate, pline de gropi, și până și apa oceanului pare tulbure și cenușie, ca și cum golful ar fi plin de plumb.

— Bunicul Ike are nevoie de noi aici, Roddie, spune Mama, întorcându-se spre noi. Trebuie să ne

păstrăm optimismul, te rog. E un nou început pentru noi toți.

Roddie se uită cu răceală, făcând ochii mici, și încearcă să lovească în consola dintre cele două locuri din față.

— Nu mai minți! Nici măcar nu-l cunoaștem pe Bunicul Ike. Abia dacă *vorbești* vreodată despre el.

— Roddie! urlă Tata. Nu începe iar. Destul. E... destul. A fost un drum lung.

Dar Roddie are dreptate și de data asta.

Mama și Tata ne-au anunțat că ne mutăm aici a doua zi după ultima mea tentativă de a fugi de acasă, dându-și seama în cele din urmă că nu prin pedepse mă vor împiedica să încerc să ajung la Kacey. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie chiar o surpriză pentru ei. Țasta e singurul loc în care *puteam* să ne mutăm astfel încât să fiu departe de Boston, din moment ce Bunicul Scott locuiește la doar câteva străzi distanță de vechea noastră casă, iar în mod clar Mama și Tata nu și-ar fi permis să cumpere pur și simplu altă casă, în altă parte.

Le spuneau tuturor celor cu care se întâlneau că ne mutăm în Palm Knot ca să-l „ajutăm“ pe Bunicul Ike, „care a îmbătrânit“. Mă prefac că îi cred, dar știu că mint.

Nu ne-am mutat aici ca să-l ajutăm pe Bunicul Ike. Ci din cauza a ceea ce i-am făcut eu lui Kacey.

Bunicul Ike

DUPĂ CINCI MINUTE, TATA VIREAZĂ pe un drum cu pietriș și trecem pe lângă câteva case în diverse stadii de degradare, ca apoi să oprim la capătul străzii, în fața unei case pătrătoase, placate cu lemn. Nu e cea mai dărăpănată de pe stradă, dar nici cea mai frumoasă. În față e parcată o camionetă ruginită, iar răzoarele din grădină sunt năpădite de mănunchiuri de buruieni maronii, veștejite.

Mamei i se taie răsufierea și-și duce palma la gură.

— Ia uitați-vă ce-i aici! zice. A lăsat totul de izbeliște.

— Deci e bine că am venit! răspunde Tata, cu o veselie forțată în voce. Hai, toată lumea jos!

Îmi desfac centura și împing portiera, nerăbdător să-mi destind mușchii și să iau aer.

Dar, cum cobor din mașină, simt cum se lipește de mine umiditatea, ca o pătură moale și udă, atât de densă, încât abia mai respir. Din zidul noduros

de arbori de mlaștină care ne înconjoară se ridică un bondar.

Mama stă în umbra întunecată a casei, încercând să-l urmărească ușor cu privirea și clătînând din cap. Poate că e doar efectul umbrelor, dar ochii ei par cenușii și învolburați.

Aud un zgomot dogit și mă uit spre veranda de lemn, unde se deschide o ușă și se ivește silueta unui bărbat. Bunicul Ike. Nu coboară să ne întâmpine. Stă pur și simplu acolo, cu mâinile în buzunar, holbându-se.

— Bună, Ike, zice Mama.

Îl salută cu entuziasmul cuiva care tocmai a deschis ușa și a dat peste un agent de vânzări unsuros, așteptând pe scări.

Bunicul Ike nu zice nimic.

— Minunat, bombăne Roddie. Unul care aude, dar nu răspunde.

Mama îi face semn, sâsâind printre dinți.

Tata urmărește îndeaproape cum eu și Roddie ne luăm cele două bagaje din portbagaj. Mama și Tata au avut grijă să ne țină sub observație ori de câte ori suntem unul în preajma celuilalt, din ziua în care ne-au găsit în stradă, Roddie împingându-mă într-o mașină parcată, în timp ce din genunchii juliți îmi curgea sânge pe trotuar.

Fără nicio tragere de inimă, îmi târșâi picioarele până pe verandă, unde cea mai mare parte a vopselei

albe s-a cojit, scoțând la iveală suprafața lemnului. Și iată-mă față în față cu Bunicul Ike.

E înalt—are peste un metru optzeci—și solid, ca și cum ar fi construit dintr-un stâlp de cărămizi. Ochii și barba au aceeași nuanță, de gri-argintiu, iar în colțul gurii se vede o urmă de muștar.

— ‘nă ziua, Ethan, zice el.

Câteva secunde se uită fix în ochii mei, apoi îmi ia de pe umăr, fără niciun efort, geanta de voiaj și mă conduce înăuntru.

— Camera ta e sus.

Casa Bunicului Ike e foarte diferită de casa noastră din Boston.

În primul rând, e veche.

Și casa noastră din Boston era veche, dar nu părea. Acolo aveam capete curate de duș cu jet de apă fierbinte, aveam blaturi strălucitoare de marmură și aparatură digitală în bucătărie.

Îmi ia doar câteva ore ca să-mi dau seama că de fapt casa Bunicului Ike—vreau să zic, casa *mea*—nu are nimic din toate astea. Dușul împrășcă apă călâie, blaturile din bucătărie au pete verzi și maronii, iar la fiecare câteva minute frigiderul scoate niște zgomote ca și cum cineva răcit și-ar drege gâtul. Hrrr-hrrr!

Și sunt cutii peste tot, îngrămădite după mașina de spălat, uitate pe veranda din spate, ascunse pe

jumătate pe sub paturi. Aproape tot garajul e ocupat de o măgăoaie antică, de metal, pe roți, pe care Bunicul Ike a botezat-o Rabla.

După ce ne descărcăm lucrurile din mașină, Mama bagă la cuptor o pizza congelată și ne-o servește apoi pe farfurii de plastic. Bunicul Ike spune că el a mâncat deja, dar stă cu noi la masă, tăcut, și se uită cum înfulecăm mâncarea asta sărăcăcioasă.

Sunt bucuros că nu pare interesat să-mi spună cât de mult am crescut sau să mă forțeze să-i zic care-i materia mea favorită ori care-i sportul meu preferat.

— Pot să mă retrag? întreb după zece minute interminabile.

— Ai mâncat destul?

— Am mâncat două felii, Mamă.

— Bine, atunci să vin cu tine să-ți fac patul.

— Mă descurc.

Arunc farfuria la gunoi și mă retrag la etaj, înaintea ca ea să apuce să mai comenteze.

Noua mea cameră e de fapt OK. E considerabil mai mare decât cea veche și are și loc de stat la fereastră, așa că mă așez acolo și privesc îndelung mlaștinile peste care se lasă întunericul.

Chiar când pare că au adormit cu toții, aud un ciocănit la ușă.

— Intră.

Bunicul Ike deschide ușa și rămâne în hol.

— Te-ai instalat, gata?

— Da, așa cred, răspund, stând în picioare stânenit, lângă pat.

— Păi, bine atunci, dă din cap Bunicul Ike și se uită chiorăș prin camera goală. Ai de gând să decorezi pe-aici?

— Nu chiar.

— Eh, ce rost are? adaugă el. Ai tot ce-ți trebuie.

Privirea i se oprește la comoda înghesuită într-un colț al camerei. Îi urmăresc privirea și observ că acolo e așezată o fotografie.

Bunicul Ike își drege vocea.

— Păi, noapte bună. Sunt în camera de-alături dacă ai nevoie de ceva.

Camera lui Roddie se învecinează cu a mea, deci a bunicului e de partea cealaltă. În spatele ușii care a rămas închisă de când am venit noi.

— Noapte bună, zic, ușurat că nu urmează cine știe ce discurs motivațional sau vreo intervenție de tipul „sunt-aici-mereu-dacă-ai-nevoie-de-ceva“, cum văd că se simt obligați să facă toți adulții din jurul meu în perioada asta.

Deodată aud un fel de râcâit de sus.

Bunicul Ike ridică din umeri.

— Șoareci, explică el. N-ai de ce să-ți faci griji. Veverițe să nu fie. Atunci ar fi o mare problemă. În fine, somn ușor.

Chiar atunci prind viața boxele lui Roddie, iar basul face să vibreze peretele dintre noi.

Bunicul Ike se uită la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Sau nu.

Concluzia e că până la urmă îmi place de Bunicul Ike.